

З дзвіниці сумно дзвонять дзвони,
Долина свіжим сіном дише,
Вітрець квітки до сну колише,
Береза срібне листя ронить.

З дзвіниці сумно дзвонять дзвони,
Блукає смуток над полями,
З церковної виходять брами
Убогі хлопські похорони.

Ідуть понуро і повільно,
На возі біла трумна їде,
За нею рідні і сусіди
Ступають тихо, богомільно.

А дзвони дзвонять, дзвони плачуть,
А хоругви від вітру мають,
А віз скрипить, свічки палають,
Дяк похоронну пісню криче.

За трумною ступає мати,
Заводить гірко і голосить:
«Мої ж ви очі, брови, коси,
Вже ми вас більше не видати!

Мої ж ви руки, руки білі,
То сь-те ся дуже наробили!
З раннього ранку до могили
Не знали свята ні неділі!

Мої ж ви ноги, ноги білі,
То сь-те ся дуже находили!

В кожній пригоді, в кожній хвилі
Були-сьте перші, не послідні.

Чо ж ви тепер такі вигідні?
Так запишались, відпочали,
Звідки такої слави взяли?
Мої ж ви ноги, руки рідні...»

Село минули, вийшли в поле,
Довкола збіжжя половіє
І з вітром шепче-шевеліє:
«Ти вже не вернешся ніколи!

Не вернешся і раннім ранком
Не вийдеш в поле жита жати,
Не вклоняться тобі блатати
І нива не всміхнесь рум'янком.

По дню гарячим і по зною
Відходиш в тіні прохолоди
За сині гори, тихі води,
В землі спочити під вербою».

І чимраз тихше дзвони грають,
Над полем синій смуток блудить,
І цвинтар, трумну, коні, люди
Крилом спокійно обнімає.

І лиш свічки одні палають,
Самі, здаєсь, крізь смуток-тишу
Ідуть — огнем червоним дишуть
І пісню, ідучи, співають.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Село»](#);